

Alacant per TV3

ACPV ha convocat enguany la manifestació del 25 d'Abril a Alacant: s'hi han aplegat més de 20.000 persones, el dia 26.

ALACANT ■ Núria Cadenes

És difícil de triar una imatge que condensi el cúmul d'emocions que van vessar pels carrers d'Alacant el 26 d'abril. Probablement, a més, cadascun dels assistents a la marxa multitudinària tindrà el seu moment gravat a la retina, o a la pell: les dolçaines tocant "A Miquel Grau" a la mateixa plaça on el van assassinar, els Tornejants donant la benvinguda al passatge del tren Jaume I, els llaços negres nuats a la barana del mercat, les belles figures alçades en castell pels Negrets, o, simplement, els milers i milers i milers i milers de persones que van omplir la capital del sud de quadribarrades i colors. Però, també probablement, tot això i moltes altres coses podrien quedar ben resumides en l'expressió embadocada del grupet que s'ha aturat a la cantonada del Mercat Central amb Calderón de la Barca: en qüestions d'edat, ja depassen la quarantena o toquen la cinquantena o qui sap, però el cas és que s'estan allà, mirant enrere, cap a la marea de banderes que

avança cap a on són ells, i no baden boca: si algun fotògraf els hagués captat gest i expressió faria bo allò que es diu d'una imatge i mil paraules. Algú els ho comenta. Riuen. És que són "d'ací, d'Alacant", expliquen, i "feia tants anys que no es veia, això..."

Alacant, sí. Era una manifestació a priori difícil. Perquè Alacant també n'és i per la distància amb què de vegades se la mira la resta del país. D'aquí, potser, l'astorament –a estones meravellat– que comparteix bona part de l'assistència. I aquest continu preguntar-se "quants?" I l'Encarna, d'Alboraia (Horta), que fa via i no s'atura, però que respon tot alçant el dit amb un punt de solemnitat: "Molts més dels que ells volen i diuen."

Efectivament, tot i que les previsions ja apuntaven a una resposta positiva, des d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), l'entitat que ha organitzat la manifestació, es declaren depassats per l'èxit. I contents d'estar-ho. Calculen que més de 20.000 persones han fet

cap a Alacant, enguany, per commemorar-hi el 25 d'Abril. Hi han arribat dels quatre punts cardinals, per bé que la mobilització més intensa ha estat a Alacant mateix i a les comarques del sud: perquè han aprofitat així la possibilitat de reivindicar-se i perquè, com explica Xavier Sala, regidor del Bloc a Sant Joan (Alacantí), "a voltes Alacant està tan aïllat que pareix que ens hagen tirat de la terra." Després, però, assenyala al seu voltant –"tanta bandera, tanta gent"– i continua: "Això ens dona força, ens carrega les bateries."

La Carrasqueta. "Avui no plou, eh?" Dues dones s'han saludat rient i recordant aquella manera d'esqueixar-se el cel que "semblava que ens abocaven l'aigua a pools!" Varen coincidir dalt de la serra per defensar-hi el repetidor, aclareixen als seus acompanyants, i s'estan una estona evocant aquell temps de mil dimonis i la cadena humana inamovible. Al capdavant, escampats entre la gentada, ben segur que hi deuen ser tots, els

De dalt a baix i d'esquerra a dreta: pancartes de la Federació Lluïll i del Casal d'Elx d'ACPV, participants a la marxa festivo-reivindicativa, els representants del Bloc Jaume I de l'Alcúdia (Ribera Alta) i una constant durant tot el recorregut: immortalitzar el moment i deixar constància d'haver-hi assistit.

"300 de la Carrasqueta", les persones que van impedir, ara fa un any, que els enviats de la Generalitat de Francisco Camps precintessin el repetidor de TV3 que enviava senyal a Alacant i rodalia. Mesos després ("amb nocturnitat i traïdoria", com descriuen un grup de manifestants del Baix Vinalopó) van perpetrar la malifeta i, passats més de vint anys d'emissions, van tallar el senyal de la televisió pública catalana. Per això és que la manifestació s'ha fet enguany aquí: per expressar la solidaritat de la resta del país amb aquesta terra agreujada i per fer sentir a tot arreu el clam per la llibertat d'expressió.

Obrien la marxa la Colla de Dolçainers

de Sant Antoni i els Negrets i els Tornejants de l'Alcúdia. Darrere de la pancarta inicial, i junt amb els presidents d'ACPV, Eliseu Climent, i d'Òmnium Cultural, Jordi Porta, i el vicepresident de l'Obra Cultural Balear, Tomeu Martí (les tres entitats que formen la Federació Lluïll), representants de les entitats i els partits polítics del sud: Joan Miquel Rovira, president del Consell de la Joventut d'Alacant; Carmen Sánchez Brufal, regidora del PSPV-PSOE a l'ajuntament d'Alacant; José Antonio Fernández Cabello, coordinador d'EU a Alacant; Mireia Mollà, diputada d'IdPV a les Corts; Toni Arques, coordinador del Bloc a Alacant; Mario Carbonell,

regidor d'ERPV a Xixona; els secretaris generals a Alacant d'UGT, Óscar Llopis, de CCOO, José de la Casa, i de l'STPV, Manuel Serrano; Manuel Alcaraz, de la Plataforma d'Iniciatives Ciutadanes, i Josep Enric, de l'Associació Cívica per a la Normalització del Valencià. Després, distribuïts entre la multitud, aguantant pancartes, saludant i somrient, hi havia també, i per exemple, Diego Gómez, d'Escola Valenciana; el secretari general del Bloc, Enric Morera; Josep Guia, del PSAN; Joan Francesc Peris, d'Els Verds del País Valencià, o Giuseppe Grezzi, dels Verds-Esquerra Ecologista. O les cares visibles de les diverses candidatures internes d'ERC,

Una formació de senyeres al costat de la imatge de la capçalera de la manifestació abans que s'incorporesin els representants d'Òmnium i l'OCB. A sota, tres instantànies de la marxa colorista: les pancartes d'ACPV Mutxamel, Ca Revolta i Joves D'ACPV; a la plaça dels Estels, l'homenatge que els Tornejants van retro a Miquel Grau, el jove que hi va ser assassinat el 1977 mentre enganxava cartells de la diada del 9 d'octubre, i els Negrets de l'Alcúdia alçant una torre humana al so de la Muixeranga ja al final de la manifestació.

L'odissea del Tren Jaume I

La Federació Llull (Òmnium, ACPV i OCB) va organitzar per a l'ocasió, per a facilitar l'arribada fins al sud del país de persones de tot arreu, i per commemorar també el 800 aniversari del rei Conqueridor, el Tren Jaume I: un comboi especial amb format Euromed que sortia de Barcelona, que feia parades a Tarragona, Castelló i València i que havia d'arribar a Alacant devers les tres del migdia. Gairebé quatre hores més tard del previst, amb el cansament reflectit als rostres, però també amb emoció, les tres-centes cinquanta persones que formaven part del comboi rebien una calorosa benvinguda a l'estació d'Alacant. Entremig, la interferència de la catenària –vella coneguda dels usuaris del ferrocarril al Principat de Catalunya– havia provocat l'aturada del tren i esdevenia així, com el convidat indesitjable que es cola a la festa, circumstancial centre d'atenció mediàtica.

Dalt de l'Euromed, passant calor sense electricitat –ni, per tant, aire condicionat– ni aigua per a abastir el passatge ni explicacions (“Era

El passatge a la solana, esperant que es resolgués l'avaria; Jordi Porta i Tomeu Martí, atenent els mitjans, i la rebuda a Alacant.

com una novel·la d'en Pedrolo –relatava després en Josep Maria, que venia de l'Empordà–, podia passar de tot perquè des de Rcnfe no ens aclarien res: de tant en tant deien que si una avaria tècnica –és clar!–, que si la catenària o el *trole* o el pantògraf o la catenària una altra vegada: res de net. Sort que els responsables de la Federació Llull si que estaven organitzats i ens informaven del que anaven sabent, que si no...”), o després, a l'ombra exigua dels vagons, aturats prop de Xàtiva (Costera), els viatgers van passar l'estona amb tant d'humor com van poder i van aplaudir amb il·lusió l'anunci que la manifestació retardaria la sortida per rebre'ls.

I, efectivament, l'acollida va ser càlida (“s'han esperat per nosaltres –resumia Clàudia, del Guinardó– i ens han rebut com a herois”), Tornejants i Negrets actuaven per als viatgers davant les escales de l'estació, la Federació Llull denunciava “la deixadesa que pateixen les infraestructures de l'Arc Mediterrani” i tothom s'incorporava a la manifestació. En veure la multitud, un dels viatgers s'exclamava, simplement: “Només per viure això, l'odissea ja ha valgut la pena.”

des de Joan Ridao, que es cedia la paraula amb Joan Puigcercós (“Ja no és qüestió de sobirania, sinó simplement de llibertat d'expressió”, comentava aquest darrer sobre la manifestació), fins a Uriel Bertran o Joan Carretero (el qual afirmava que “més que no pas de llibertat d'expressió és, bàsicament, un tema de construcció nacional”).

Dos homenatges. A més de la parada per incorporar els viatgers del Tren Jaume I a la manifestació, hi va haver dos punts especialment emotius, durant el recorregut. El primer, a la plaça dels Estels, on, encarats devers el punt des d'on, el 1977, li van llançar la pedra que el va ferir de mort, els Negrets i els Tornejants van recordar Miquel Grau des d'un silenci només trencat pel so del

timbal i les dolçaines. Després, la manifestació va continuar, però a mesura que la resta del seguici arribava a la plaça, s'hi succeïen també els homenatges. Arribats de Benimaclet, per exemple, els dolçainers de l'Estrela Roja havien assajat a consciència les notes de la cançó que Al Tall dedicà al jove alacantí i van fer esborronar tothom qui la va poder escoltar, precisament allà, en homenatge.

I va passar igual a la porta del mercat: la capçalera de la manifestació hi va fer parada; Manuel Parra, de la Comissió de la Memòria Històrica d'Alacant, Eliseu Climent i Jordi Porta hi van nuar tres llaços negres, hi van col·locar un ram de flors i un cartell que deia “Per vosaltres, víctimes del bombardeig feixista” (més de tres-centes persones hi van morir, el

1938, sota les bombes que deliberadament hi van cercar –i tràgicament hi van trobar– la població civil); en acabada la manifestació, la barana de l'escala del mercat d'Alacant era plena de llaços, de tanta gent com hi havia aturat la marxa, entre silencis, aplaudiments i emocions. I allà continuaven, l'endemà. I l'altre. I l'altre, encara.

Tot plegat, “senzillament impressionant”, en paraules de Josep i Gabriel, dos professors de l'IES Jorge Juan d'Alacant que són a la manifestació junt amb d'altres docents i alumnes, aplegats rere una llarga quadribarrada que els fa de pancarta, i que resumeixen intencions en una frase: “Ja ho veus: tots junts, cap al futur.”

Núria Cadenes